

nogle og tredive Tusind Kroner til for indeværende Aar lidt over 3,000 Kr. Hvis man tager Gennemsnittet for 5 Aar, vil man faa saadan noget som 15,000 Kr. saavel før Lovens Ikrafttræden som efter denne, og disse maa i Virkeligheden lægges til den Udgift, der følger af Loven, hvis man vil se, hvad det i det hele koster Staten at drive Teatret. Af de nævnte Tal — jeg skal ikke nævne ret mange flere — vil det ses, at det i Virkeligheden koster os mellem 180,000 Kr. og 200,000 Kr. om Aaret at drive Teatret.

Da jeg en passant har nævnt det, skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa det, jeg maa maaske sige ret mærkelige, ja interessante, der ligger i, at da vi havde faaet den Teaterlov, om hvis Forlængelse der nu er Tale, og vi i denne fastsatte, at Statens Tilskud skulde ydes for Teateraaaret, altsaa for Tiden fra 1. Juli til 30. Juni i Stedet for at følges med Finansaaaret, viste det sig, at der paa den korte Tid, de 3 Maaneder, der hengik fra Finansaarets Begyndelse den 1. April 1903 til Teateraarets Begyndelse, var et Underskud paa, som jeg har nævnet det, 102,000 Kr. Det har ogsaa den interessante Side, at det er overordentlig vanskeligt at finde, hvor de 102,000 Kr. ere blevne af. Man vil af Statsregnskaberne se, at de ere gaaede ud af Statskassen. Men hvis man gennemgaar de aarlige Beretninger fra Teatret, ser man, hvis man begynder nogle Aar tilbage, f. Eks. blot de to sidste Aar, før Loven af 13. Marts 1903, at det, man paa Teatrets Regnskab opfører som Underskud, nøjagtig svarer til det, der paa Statsregnskabet er opført som Statens Tilskud til Teatret. Hvis man f. Eks. ser paa Beretningen fra det kgl. Teater for Aaret 1902—03, ser man denne Beretning slutte med et Underskud paa 142,794 Kr. 25 Øre, og slaar man op paa Statsregnskabet, staar der nøjagtig det samme Tal. Slaar man op i det næste Aars Beretning fra Teatret, nemlig for 1903—04, ser man, at dette Aar har givet et Overskud paa knap 40,000 Kr., men tager man Statsregnskabet for det samme Aar, ser man, at der ikke alene findes et Tilskud paa 125,000 Kr., de sædvanlige Udgifter til Vedligeholdelse o. s. v., men ogsaa til Dækning af Underskuddet fra 1. April til 30. Juni 102,000 Kr. Naa,

antagelig ere disse 102,000 Kr. gaaede til Teatret, man finder det som sagt ingen Steder i Beretningen, men Statskassen har i hvert Fald maattet betale dem. Det er noget over 1,000 Kr. pr. Dag for at spille Komædie i de tre Maaneder!

Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Betragtninger, der kunde anstilles over, hvor kostbart det har vist sig at være for Statskassen at drive et Teater. Der har været holdt mange og lange Taler her i Tinget om den Sag, jeg skal ikke forlænge denne Debat yderligere ud over de Bemærkninger, jeg har gjort. Jeg skal resumere mine Betragtninger derhen, at vi maa regne med, at det koster Statskassen at spille Komædie op mod 200,000 Kr. om Aaret, og jeg har ønsket at nævne dette Tal som Baggrund for de Forhandlinger, der blive førte baade om det foreliggende Lovforslag og om Sagen i sin Almindelighed, Spørgsmaalet om, hvilke Krav der kan stilles til Statskassen om at yde Tilskud til den Gren af Kunsten, som Teatervirksomhed er.

Naar vi da staa overfor Spørgsmaalet om en Forlængelse af den gældende Lov paa 5 Aar, er der for mig ingen Tvivl om, at man i sin Almindelighed vil, kunde jeg fristes til at sige, være nødt til at svare Ja til denne Forlængelse af Loven. Om Forlængelsen skal gælde paa 5 Aar eller paa et andet Aaremaal, er den Slags Ting, som vi altid kunne forhandle om. Det kan være et rent Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, hvor lang Tid man vil fastsætte, men at det vil være nødvendigt at gaa til at forlænge Loven, anser jeg for givet. I saa Henseende kan jeg blot henvise til de Vanskeligheder, der vilde være forbundne med at gaa til, om jeg saa maa sige, en Afvikling af Statens Forhold til Teatret. I den ret udførlige Betænkning, hvormed Teaterdirektør Einar Christiansen ledsagede det Forslag, vi havde til Behandling 1902—03, er der udførligt paavist, hvilke Vanskeligheder det vilde medføre, om man fra Lovgivningsmagtens Side besluttede helt at ophæve det kgl. Teater, de uhyre store Udgifter, det vilde medføre til Pensionering af Teatrets Personale osv., foruden en Mængde andre vanskelige Forhold. Jeg skal ikke gentage alt dette. Alle ere selvfølgelig klare over, at det lader sig ikke